

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **J. M.**, státní příslušnosti Demokratická republika Kongo, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Praha 1, Štěpánská 633/49, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** - Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2016, č. j. 3 A 160/2014 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2014, č. j. MV-154055-5/SO-2013, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2013, č. j. OAM-4043-12/TP-2013, a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek uvedených v § 67 téhož zákona. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou; městský soud svým rozsudkem ze dne 16. 11. 2016, č. j. 3 A 160/2014-60, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[2] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku nejprve ve vztahu k namítanému porušení ustanovení § 2 odst. 1 až 4, § 3, § 50 odst. 4, § 67 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>) a konstatoval, že žalobce

nemůže předmět soudního řízení vymezit jen nekonkrétními odkazy na určitá zákonná ustanovení, bez návaznosti na skutkové děje zachycené ve správním spisu. Ačkoli je tedy soud povinen reagovat na jednotlivé žalobní body, neznamená to, že musí na základě vágních odkazů tyto žalobní body či jednotlivé žalobní argumenty dohledávat ve spisu. Městský soud proto uzavřel, že v daném případě námitky, dle kterých správní orgán nepostupoval v souladu se zákony České republiky a se zásadou přiměřenosti, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nevedl správní řízení tak, aby posílil důvěru ve správnost svého rozhodování, a že napadené rozhodnutí není přesvědčivé a nesplňuje zákonné náležitosti, neshledal důvodnými. Po rekapitulaci průběhu správního řízení a sledu jednotlivých úkonů konstatoval, že správní orgány postupovaly v souladu s vnitrostátními právními předpisy, a to i procesními, a že respektovaly zásady dobrého výkonu státní správy, neboť žalobci v každém stádiu řízení daly prostor, aby mohl uplatnit svá práva a oprávněné zájmy.

[3] Ke stěžejní žalobní námitce, dle které správní orgány nesprávně posoudily otázku, zda na straně žalobce existují důvody hodné zvláštního zřetele pro vyhovění jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu, městský soud uvedl, že zákon o pobytu cizinců výslovně nespécifikuje, o jaké důvody by se mělo jednat a toto posouzení ponechává na úvaze správního orgánu. Vždy však musí jít o případy výjimečné a natolik závažné, že naléhavě vyžadují řešení pobytové situace dotčeného cizince, a musí je tvrdit samotný cizinec. Z dikce § 67 odst. 1 a 4 a § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců tedy městský soud dovodil, že cizinec, který žádá o povolení k trvalému pobytu, je povinen sám ve své žádosti ozřejmit, v čem spatřuje na své straně důvody zvláštního zřetele hodné, a k prokázání svých tvrzení musí doložit doklady, které tato tvrzení podporují. Tyto důvody nicméně u žalobce shledány nebyly a jím tvrzené obavy z návratu do vlasti nebyly vyhodnoceny jako opodstatněné a doložené. Od orgánů Demokratické republiky Kongo převzal žalobce nový cestovní doklad platný téměř do konce roku 2018. To nesevřídčí o důvodnosti obav žalobce ze státních orgánů jeho vlasti, neboť s nimi žalobce očividně přišel do styku a nebyl jimi sankcionován ani jinak postižen. Dále městský soud uvedl, že důvod hodný zvláštního zřetele nemůže spočívat v okolnostech, s nimiž zákon počítá v jiných ustanoveních; tato úvaha vychází ze zjištění, že důvody žalobcem uplatněné jako výjimečné neobstály ani jako azylově relevantní. Městský soud proto shrnul, že žalobce opakuje tytéž důvody, jaké uváděl ve správním řízení. Dále městský soud uvedl, že ač stěžovatel na území České republiky pobývá 7 let, neprokázal hodnověrně integraci do české společnosti. Nedoložil dále, že by na území České republiky byl jen příležitostně pracoval, přestože po uplynutí 12 měsíců od podání žádosti o mezinárodní ochranu tak mohl činit. Obecné, hypotetické a ničím nepodložené teze nemohly soud ani správní orgán vzít v potaz, neboť v tomto typu řízení leží důkazní břemeno na žalobci. Ačkoli tvrdí, že ve vlasti žádné vazby nemá, opomíjí svou manželku a dvě děti, které v jeho vlasti stále žijí. Na tomto podkladě proto městský soud nenalezl žádný relevantní důvod pro vydání povolení k trvalému pobytu. Závěrem dodal, že za důvodný nepovažoval ani argument čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť žalobci nic nebrání, aby svůj soukromý a rodinný život realizoval ve své vlasti a se svojí rodinou. Případnému nedobrovolnému odchodu z území České republiky by muselo předcházet správní vyhoštění na základě zvláštního řízení, ve kterém by byl zkoumán dopad takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

[4] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Městský soud se podle názoru stěžovatele především nijak nevyjádřil k námitce, že stěžovatel pro vyřešení své pobytové situace nemůže využít jiných institutů zákona o pobytu cizinců. Pokud správní orgány své rozhodnutí opírají o existenci alternativ k vydání povolení k trvalému pobytu, které by stěžovateli umožnily na území České republiky setrvat, pak měly tyto

pokračování

alternativy konkretizovat a alespoň v obecné rovině se vypořádat s otázkou, zda některý z těchto alternativních pobytových režimů v případě stěžovatele reálně přichází v úvahu. Dále se městský soud vůbec nezabýval námitkou, že správní orgány nezjistily stav věci tak, aby o něm nepanovaly pochybnosti, a že v důsledku tohoto pochybení dospěly k nesprávnému závěru, že stěžovatel může svůj soukromý život realizovat v rámci jiného pobytového statusu. Stěžovatel je tudíž přesvědčen i o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Dále trvá na tom, že správní orgány nedostatečně odůvodnily svůj závěr, že stěžovatelem uváděné důvody nejsou natolik závažného a ojedinělého charakteru, aby odůvodňovaly udělení povolení k pobytu podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Při interpretaci neurčitého právního pojmu „*důvody hodné zvláštního zřetele*“ se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i dalšími okolnostmi případu, přičemž sám musí obsah neurčitého pojmu alespoň rámcově objasnit, což se ale v souzené věci nestalo. Z rozhodnutí žalovaného není vůbec zřejmé, proč tvrzené okolnosti (tj. dlouhodobý pobyt v České republice bez vycestování, vazby na Českou republiku, absence pracovních a soukromých vazeb v zemi původu, celková situace v Demokratické republice Kongo a s ní související obavy stěžovatele z návratu) žalovaný neakceptoval jako důvody zvláštního zřetele hodné. Městský soud pak argumentoval pouze tím, že stěžovatel neprokázal ani svou integraci na území České republiky, ani to, že by zde alespoň příležitostně pracoval. Ačkoli se stěžovatel pokoušel vysvětlit, proč je pro něj nanejvýš obtížné najít si v České republice zaměstnání, městský soud toto vysvětlení vůbec nereflektoval a pouze mechanicky převzal argumentaci žalovaného a nově navrhané důkazy neprovedl. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Kasační argumentaci stěžovatele lze v zásadě shrnout tak, že i nadále setrvává na svém názoru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, pokud jde o otázku možnosti stěžovatele setrvat na území České republiky v jiném pobytovém režimu (kdy oba správní orgány údajně vůbec nehodnotily reálnost těchto úvah) a dále otázku vyhodnocení existence důvodů hodných zvláštního zřetele (kde správní orgány měly rezignovat na výklad tohoto pojmu a jeho zasazení do skutkového kontextu věci). Současně stěžovatel namítá i nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť dle jeho názoru se krajský soud s těmito deficity řízení před správními orgány nevypořádal, protože dílem zcela pominul žalobní argumentaci (v otázce alternativ pobytového režimu), dílem pak pouze mechanicky převzal argumentaci žalovaného (v otázce existence důvodů hodných zvláštního zřetele, ve smyslu ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Je tedy zřejmé, že je tvrzena existence kasačních důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; s ohledem na provázanost této argumentace Nejvyšší správní soud vypořádá jednotlivé námitky v jejich věcném kontextu, tedy posoudí, zda obě sporné otázky byly přezkoumatelným způsobem vypořádány jak na úrovni správního řízení, tak i v napadeném rozsudku.

[10] Pokud jde o otázku alternativních možností pobytového statusu stěžovatele, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se jí nezabývalo, což je ovšem vysvětlitelné tím, že nejde o hledisko, které by muselo být v rámci posuzování splnění podmínek dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců zvažováno, přičemž stěžovatel tuto otázku nastolil až v rámci odvolání.

Žalovaný k této otázce v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že hodlá-li stěžovatel na území České republiky pracovat, postačí za tímto účelem požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Samotná skutečnost, že stěžovatel v době rozhodování nebyl schopen podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu splnit, není relevantním důvodem pro vydání povolení k trvalému pobytu z důvodů hodných zvláštního zřetele. Kromě toho žalovaný dodal, že byť stěžovatel nyní žádné zaměstnání na území České republiky nemá, mohl zde již po uplynutí 12 měsíců od podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany legálně pracovat, což se nestalo. Městský soud k této otázce v odůvodnění rozsudku pouze uvedl, že „[k]e svému pracovnímu zařazení v České republice stěžovatel nedoložil, že by na území republiky ani příležitostně pracoval, byť po uplynutí 12 měsíců od podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany již mohl na území republiky pracovat. Soud v tomto směru odkazuje na napadené rozhodnutí, které se uvedeným podrobně zabývá.“

[11] Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný skutečně podrobně nezabýval reálnými možnostmi stěžovatele pracovat na území České republiky v režimu povolení k dlouhodobému pobytu. Nejvyšší správní soud nicméně výše konstatovanou část odůvodnění považuje za dostačující. Žalovaný jím totiž stěžovateli vysvětlil, že: (i) zájem pracovat na území České republiky není relevantním důvodem pro udělení povolení k trvalému pobytu; (ii) pro tento záměr stěžovateli postačí jiný pobytový status, tj. dlouhodobý pobyt; (iii) fakt, že stěžovatel nespĺňuje podmínky (ani) pro udělení tohoto nižšího pobytového statusu, není z pohledu hodnocení podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu podstatný; (iv) o skutečném zájmu stěžovatele na území České republiky pracovat lze pochybovat. Znovu je přitom nutno upozornit, že nejde o nosnou úvahu při rozhodování o žádosti stěžovatele, ale jen o reakci na jeho odvolací námitku. Pokud tedy žalovaný popsáním způsobem vyložil, že z pohledu splnění podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu nejde o skutečnost podstatnou, lze takové odůvodnění považovat za zcela postačující.

[12] Situace, kdy městský soud tento závěr žalovaného aproboval, přičemž pouze akcentoval poslední argument žalovaného, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nevyvolává. Podle ustálené judikatury totiž správnímu soudu nic nebrání v tom, aby si správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil, je-li rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li soud k jiným závěrům (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Z hlediska posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného je přitom klíčová ta pasáž napadeného rozsudku, v níž se městský soud zabývá podmínkami pro udělení povolení k trvalému pobytu za podmínek vyplývajících z ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť předmětem řízení je splnění podmínek pro jeho udělení, zatímco otázka možnosti stěžovatele využít jiný pobytový status je pouze okrajová. Ačkoli ji tedy městský soud vypořádal pouze stručně, nemohl tím založit nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, protože pro věc podstatné a klíčové úvahy v odůvodnění napadeného rozsudku obsaženy byly.

[13] Pokud jde o způsob, jakým se správní orgány a následně městský soud vypořádaly s tvrzenou existencí *důvodů hodných zvláštního zřetele*, ve smyslu ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se podává, že případy, pro něž lze žadateli udělit trvalý pobyt z důvodů hodných zvláštního zřetele, musí být vždy odůvodněny skutečnostmi svým způsobem výjimečnými či naléhavými. Dále se zde uvádí, že správní orgán v rámci svého uvážení posoudí, zda skutečnosti, které žadatel tvrdí, mohou tyto důvody představovat. Správní orgán přitom vycházel z názorů vyslovených v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2011, č. j. 10 Ca 361/2009-44, dle kterého pokud se žadatel domáhá aplikace § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, je žádoucí, aby v žádosti

pokračování

sám podrobně popsal a případně doložil skutečnosti, v nichž spatřuje zvláštnost a výjimečnost své stávající situace. Podle citovaného rozsudku tedy leží břemeno tvrzení na žadateli a po správním orgánu nelze požadovat, aby za něj předjímal celou škálu v úvahu přicházejících situací, které by za důvod hodný zvláštního zřetele mohly být považovány. Po tomto obecném úvodu pak správní orgán prvního stupně shrnul skutečnosti, které stěžovatel uváděl a které subjektivně hodnotil jako *důvody hodné zvláštního zřetele*. Jak již bylo uvedeno, stěžovatel poukazoval na straně jedné na délku svého pobytu na území České republiky, vytvořené sociální vazby, a absenci těchto vazeb v zemi původu, na druhou stranu však připustil i faktickou nemožnost najít si zde práci, neboť potenciální zaměstnavatelé stěžovatele nechtějí zaměstnat, nemá-li na území České republiky trvalý pobyt (stěžovatel nicméně uznal, že podle zákona o zaměstnanosti zde legálně pracovat může). K takto tvrzeným důvodům pak správní orgán prvního stupně konstatoval, že je nepovažuje za důvody hodné zvláštního zřetele a že stěžovatel žádné jiné výjimečné a naléhavé skutečnosti, odůvodňující vydání povolení k trvalému pobytu, neuváděl. Dodal, že český právní řád stěžovateli dává k dispozici jiné formy pobytových statutů. V řízení o odvolání pak žalovaný na úvahy a závěry vyslovené správním orgánem prvního stupně odkázal a jejich správnost potvrdil. Tímto odkazem žalovaný své rozhodnutí nepřezkoumatelností nezatížil. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu (například usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, či rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, a ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66) totiž tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Znamená to nejen možnost žalovaného odstranit či napravit případné nedostatky prvostupňového řízení, ale i možnost závěry prvostupňového rozhodnutí převzít, pokud navzdory odvolacím námitkám nadále obstojí.

a. Ačkoli tedy prvostupňové rozhodnutí skutečně neobsahuje naprosto vyčerpávající definici pojmu „*důvody hodné zvláštního zřetele*“, je zdejší soud přesvědčen, že stěžovateli bylo dostatečně srozumitelně předestřeno, že iniciativa ohledně tvrzení, jaké okolnosti tyto důvody zakládají, musí vzejít od žadatele o povolení k trvalému pobytu, a že nelze od správního orgánu očekávat sugestivní náповědu, co by jimi mohlo případně být. Zakládá-li stěžovatel důvody hodné zvláštního zřetele na svém odhodlání v České republice pracovat, což absence povolení k trvalému pobytu fakticky maří, a dovolává-li se kromě toho respektu ke svému soukromému a rodinnému životu i obavy z návratu do Demokratické republiky Kongo, pak je zdejší soud nucen uvést, že všemi těmito okolnostmi se prvostupňový orgán (jehož závěry převzal žalovaný) zabýval a dostatečně podrobně a srozumitelně zdůvodnil, proč je za důvody hodné zvláštního zřetele nepovažuje.

[14] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by bylo povinností správních orgánů (potažmo soudu) vyložit, co se rozumí pod pojmem „*důvody hodné zvláštního zřetele*“. Jelikož jde o tzv. „neurčitý právní pojem“, je jeho vymezení z podstaty věci vyloučeno a takový požadavek by šel proti smyslu jeho užití zákonodárcem. To ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73, publikovaném pod č. 701/2005 Sb. NSS: „*Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli.*“ Jakkoli je jisté vhodné z hlediska přesvědčivosti užití argumentace podat příklady, které dle názoru správního orgánu lze pod takový pojem v praxi podřadit, nejde o povinnost, jejíž nesplnění by *per se* činilo úvahu o jeho nenaplnění v konkrétním posuzovaném případě nepřezkoumatelnou. Jestliže správní orgány v nyní posuzované věci upozornily, že musí jít o důvody výjimečné a naléhavé, přičemž vyložily, proč se stěžovatelem předestřené důvody nevymykají standardním důvodům, pro které je o daný pobytový režim žádáno, lze takovou argumentaci považovat za dostačující.

[15] Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Z hlediska kvality odůvodnění rozsudku městského soudu je pak třeba zdůraznit, že žalobní námitky nemohou jen mechanicky kopírovat námitky odvolací, bez očividné reflexe k argumentaci správního orgánu, ale musí s úvahami žalovaného relevantně polemizovat, což se však v souzené věci nestalo. Pokud za této situace městský soud rozebral jednotlivé důvody, v nichž stěžovatel spatřoval existenci podmínek hodných zvláštního zřetele, aprobevoval způsob, jakým o nich uvážil žalovaný, a nad tento rámec konstatoval, že stěžovatelem tvrzené důvody považuje pouze za hypotetické a ničím nepodložené a že bylo pouze na stěžovateli, aby uvedl důvody, které by jako důvody zvláštního zřetele hodné mohly obstát, lze takový postup považovat za udržitelný a souladný s již citovaným právním názorem zdejšího soudu, vysloveným v rozsudku publikovaném pod č. 1350/2007 Sb. NSS.

[16] Pro úplnost lze poznamenat, že zdejší soud se v minulosti opakovaně vyslovil k tomu, jaké minimální kvality musí vykazovat odůvodnění soudního rozhodnutí. Například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, uvedl, že „[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“. Obdobně se z rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98, publikovaného pod č. 2070/2010 Sb. NSS, podává, že „[s]oud, který se vypořádává s (...) argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (...). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno.“ Těmto minimálním požadavkům napadený rozsudek městského soudu odpovídá.

[17] Nejvyšší správní soud tedy ze všech výše uvedených důvodů nedospěl k závěru, že by rozhodnutí žalovaného a řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, skutečně trpělo nedostatky, pro které je měl městský soud zrušit. Ani napadený rozsudek pak netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

[18] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu